

Milovala ten pocit. Již od samotného dětství, kdy se proháněla na koních od kamarádů; svých vrstevníků. Bylo to něco, co jedním slovem definovala jako-volnost. A nyní se jí splnil její sen. Splnilo se jí to, na co celý svůj dosavadní život tolik čekala.

Na koňském hřbetě měla doslova pocit, že se vznáší, že ji nic netíží, netrápí. Svět nabíral zcela jiných hodnot a vnímání. A vše se zdálo být krásnější v souladu se statným zvířetem, na kterém seděla, se kterým jakoby měla dojem, že jsou jen jedním tělem a splývají spolu v rytmu jeho kopyt a v závanech větru, se kterým jakoby doslova běželi o závod.

Bělostná klisna Vichřice cválala po prašné skalní cestě s Gabrielou na svém hřbetě směrem do hor na vršek skal, odkud byl úžasný výhled na okolí pod nimi a na rozlehlý kraj celého pohoří v dálce. A právě ten chtěla dívka vidět, ještě než zapadne slunce a kraj pokryje tma.

Zatím však ještě bílá načechraná oblaka plula po jasně modré obloze, jemný vítr se jí zaplétal do vlasů a zpěv ptáků doprovázel rytmický dusot kopyt bílé klisny. Jako vždy tak i dnes za nimi v doprovodu běžela dvojice z jejich několika psů. Tentokrát jimi byl stříbrný ovčák, který nesl příhodné jméno už jen kvůli svým vlastnostem, o kterých jméno dokonale vypovídalo- říkala mu Ochránce. Těsně za ním s ním držel krok zlatý retrývr Fidelité.

Gabriela přivírala oči a slastně se usmívala. Koni bezmezně důvěřovala a spoléhala se na něj natolik, že ani neměla oči otevřené. Jen pevně svírala uzdu koně a kolena tiskla k jeho bokům.

Při vůni borovic, za kterou jako jednou z mnoha chodila do lesů, a která se prolínala s vůní koně, na němž seděla, nemyslela na nic. Nic nebylo v té chvíli důležitější, než majestátné zvíře a věrní strážci, kteří ji bez výjimek vždy věrně následovali. Cítila obrovskou sounáležitost s okolní krajinou, se kterou už za ty dva roky, co zde žila, dokonale splynula. Cítila být se její součástí. Patřila do ní a byla neskonalé šťastná, když najednou skutečně cítila, že někam patří.

Vzpomínky a veškeré myšlenky, zabíhající čas od času k minulosti, zcela zavrhovala, a když už se přeci jen vynořily, odmítala jim naslouchat a zasouvala je čím dál víc do pozadí. Nebylo v nich nic krásného. Nebylo v nich zhola nic, co by si chtěla připomínat. A tohle mělo být místem, kde na vše chtěla zapomenout, takže se ze všech sil vždy bránila tomu, aby se jí cokoli mělo navracet.

Vichřice vyběhla na samotný vrcholek skály. Pak ji Gabriela zpomalila a kůň se podřídil až za okamžik zcela zastavil. Dívka se ohlédla za svými psími společníky. Ochránce se vynořil z křoví, které lemovalo okraj srázu, odkud vedla jen pěšinka, kterou kůň před malou chvílí zdolal. Ihned za ním přeskakoval keřík Fidelité. Gabriela se jemně usmála a pohlédla znovu do dálky. Mračna se

začínala stahovat a slunce rudlo, jak se ospalé chystalo prostřídat svou pozici s měsícem a oblohu přenechat tmě, která byla neodmyslitelnou královnou noci. Zavřela znovu oči a nasála vzduch, který voněl po právě přicházejícím večeru. Byl teplý, avšak přesto osvěžující.

Ten klid. Klid, který doslova sálal z hor před ní a nejen to, ale i přímo z místa, kde její kůň stál. Jen káně, prohánějící se po obloze nejspíše za potravou svým zaskřehotáním protnulo to ticho. Ale byl to úžasný zvuk, který sem doslova neodmyslitelně patřil.

Pak pohlédla dolů ze skály. Pod ní se rozléhalo celé údolí s velkým jezerem uprostřed a kolem něj písčité pláň s několika málo stromky. Když se lépe podívala, spatřila stádo jelenů, které vyběhlo z lesa okolo jezera, aby se napilo jeho vody. Statný jelen s obrovským parožím ponechal svou hlavu vztyčenou a sledoval okolí, aby mohl včas varovat své stádo, kdyby se blížilo nějaké nebezpečí.

Gabriela se pokochala pohledem na tu krásu a pobídla znovu koně, aby se rozjel dolů po pěšině, která vedla k tomu jezeru. Kůň nejistě scházel krkolomnou cestu ze skal, posetou kamením, ale dívka věděla, že s klidem a rozvahou ji zdolá. Dvojice věrných psů se vydala za nimi, v dostatečném odstupu od Vichřice. Byla sice zvyklá na psy, a věděla, co si k nim dovolit a co ne, ale přeci jen to bylo statné zvíře, které budilo respekt.

Za krátko se dostali k lesu. Bylo léto a stromy se zelenaly ve vší své kráse a květiny na nedaleké louce, přes kterou projížděli, zářily převážně modrou a žlutou barvou. Louka v těchto letních teplých měsících doslova ožívala. Všude znělo vyhrávání cvrčků, bzukot včel a na kvítkách posedávali motýli, kterých byla louka doslova obsypaná.

Pod kopyty Vichřice praskaly spadené větvičky stromů. Z koruny stromů přímo nad jejich hlavami, se ozvalo zahoukání sovy. Po větvi proběhla veverka, a při skoku z jedné větve na druhou shodila několik přezrálých šišek. Ze křoví vystrčil své dlouhé uši zajíc a zkoumal, zda je prostor před ním bezpečný, aby tudy mohl proběhnout. Zřejmě však ucítil pach psů, a proto raději opět zmizel ve své noře. Gabriela si jej moc dobře všimla a jen se nad tím pousmála, zatímco Vichřice při každém sebemenším zvuku odpovídala svým ržáním.

V lese vládlo šero. Slunce se pomalu uchylovalo ke spánku a navíc- husté větve odmítaly propustit jeho pro tento den poslední zbytky síly. Dosti se proto ochladilo. Zacházeli stále více do lesa, i když cesta je již pomalu naváděla k domovu. S přicházejícím večerem Gabriela počítala s vlky nebo medvědy, se kterými by se mohla střetnout, avšak s Ochráncem a Fidélité se tolik neobávala, nikoli však proto, že by tak mocné nepřátele zdolali, avšak už jen díky tomu, že včas by upozornili na jejich přítomnost či dokonce na jejich postupné

přibližování se už na dosah několika kilometrů, kdy by zavčasu stihli změnit směr.

Stmívalo se, a aby to nebylo málo, Gabriela navzdory své nelibosti, uslyšela nad hlavou hrom. Dívka znejistěla stejně, jako její kůň, který nervózně poskočil na místě, a psi se se zakňučením přikrčili se u země.

„Ach, jen to ne!“řekla si pro sebe Gabriela a nejdříve koně uklidňovala jemnými slovy, poté ji pobídla, aby zrychlila a dostali se tak domů ještě za sucha, než se spustí déšť. Ale pak blesk prozářil oblohu a byl tak mocný, že pronikl i přes koruny stromů a ozářil prostor kolem. Vichřice se najednou postavila na zadní a poplašeně zamávala kopyty ve vzduchu. Dívka měla co dělat, aby se tak nenadálé reakci udržela v sedle, avšak podařilo se jí to. Pak kůň dopadl zpět kopyty na zem a neklidně pohodil hlavou.

„Klid, holka! Klid!“okřikla ji Gabriela a poplácala jemně po krku. „Jed’! Jed’, jak jen můžeš, ať jsme už doma!“pobídla koně a nedbala přitom pařezů, které kůň při cvalu přeskakoval, ani kořenů staletých stromů, které vystupovaly z klíněné země. „Jed’.“opakovala koni v jednom kuse a Vichřice se sebejistým poklusem brázdila cestu hustým lesem.

Nečekaná bouře nabírala na intenzitě. Nad hlavami jim prosvítaly blesky a jeden z nich dokonce pronikl i přes koruny stromů a zasáhl jeden z nich jen dva metry od Gabriely. Blesk jej rozpůlil a jedna z jeho polovin se skřípěním padla k zemi. To už bylo na bojácného koně až přespříliš. Už odmítala poslouchat svojí paní. Bezhlavě se proto rozběhla napříč lesem. Přeskočila spadený strom a chvátala neřízeným klusem dál.

Gabriela se jí okamžitě snažila zastavit, ale marně. Kůň, jehož jedinou obrannou reakcí před nebezpečím bylo prostě utéct, bezhlavě mířil vpřed. Vichřice kličkovala mezi stromy a přeskakovala vykotlané kmeny, které jí ležely v cestě. Gabriela se snažila udržet se na ní, ale s každým druhým silnějším dopadem jejich kopyt jí při tak zběsilé jízdě sjela téměř ze hřbetu, avšak pokaždé se zachytila o její šíji.

Aby to nebylo málo, rozpršelo se. Déšť byl natolik intenzivní, že pronikal i přes hustě obalené koruny stromů zeleným listím. A bouře nepolevovala. Ba naopak. Stále častěji o sobě dávala vědět v síle svého hřmění a blescích, které zlověstně prozářily vše kolem, včetně oblohy nad nimi.

Vichřice se nezastavovala. Běžela ve strachu stále dál, nehledě na Gabrielu, která neustále stahovala uzdu, jež se jí zarývala do tlamy, nedbala stromů, mezi nimiž musela kličkovat.

Když konečně vyběhla z lesa, zastavila se těsně před propastí. Gabriela s vytřeštěnými očima pohlédla dolů. Její vyděšený pohled padl na širokou a silnou řeku, která tudy brázdila svou obvyklou cestu. Protínala další kus lesa a končila někde v dálce za ním.

Gabrielu zalil studený pot. Co kdyby Vichřice nezastavila a obě by se zřítily dolů? Vyučila chvíle, že kůň stojí a zdálo se, že se poněkud již uklidnila. Trhla jí uzdou, aby ji nasměrovala zpět, odkud sem přišly, neboť jiné cesty dolů nebylo.

Vichřice se otáčela již o něco klidnější směrem, který jí dívka určovala. Kůň si však stále nebyl úplně jist prostorem. A nebylo se čemu divit. Nad hlavami jim řinčely blesky, přes hustý déšť nebylo vidět na cestu a prostor kolem se rozmácel krupobitím, takže kroky koně byly čím dál tím nejistější.

Když se kůň otáčel směrem, kterým chtěla, šlápla na ocas chřestýši, prchajícím před deštěm. Nikdo si ho v tak nepřehledném terénu, zalitým deštěm, jednoduše nevšimnul. Řinčení špičky jeho ocasu se ztrácelo v hromobití. Barva těla splynula se zemí. Ani Gabriela ani kůň jej nepostřehli až do doby, dokud na něj Vichřice nestoupla. Had se okamžitě vymrštil proti ní. Postavila se poplašeně na zadní, předními kopyty zamávala ve vzduchu k obloze. Ustupovala před hadem, který se vztyčil proti ní do celé své výše. Gabriela se snažila udržet za každou cenu v sedle, pokoušejíce se koně uklidnit, ale nedařilo se jí to. Kůň byl stále vzpjatý na zadních a couval za sebe. A to se jim stalo osudným.

Dostala se až na samotný okraj srázu. Bylo již pozdě na to něco udělat. Kopyta jí podjela na promáčené půdě, jež se pod tíhou koně probořila. Za Gabrielina výkřiku se obě zřítily do propasti pod nimi.

Dívka dopadla na skalnatý výčnělek a zůstala nehybně ležet na zádech. Z čela jí tekla krev. Vichřice padla o něco hlouběji a to do řeky, která ji doslova spolkla do svých útrob divokých rozbouřených vln, jež nesly koně pryč. Kůň se zoufale snažil udržet hlavu nad vodou a máchal kopyty kolem sebe, aby se v marné snaze dostal ven z vody. Proud jej však neustále unášel pryč. Snad jen obrovskou náhodou se jí podařilo udržet hlavu nad vodou.

Fidélite a Ochránce na místě zůstali a jen se bezmocně dívali z okraje skály za nehybně ležící Gabrielou. Kňučeli a bylo na nich vidět, že se k ní chtějí dostat, ale nemají sebemenší tušení jak...

2. v nemocnici

Bílé nemocniční zdi působily chladně. Do místnosti jen velmi mírně pootevřeným oknem proudil mrazivý vzduch, avšak velmi osvěžující, jež vyváděl ven nepříjemný pach desinfekce, ale nijak neovlivňoval teplotu v místnosti, kde bylo až příliš vedro.